

Sygn. akt II UK 471/16

POSTANOWIENIE

Dnia 12 lipca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Prusinowski

w sprawie z wniosku Z. Ż.
przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw
Wewnętrznych w W.
o wysokość emerytury policyjnej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 12 lipca 2017 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 6 listopada 2015 r., sygn. akt III AUa (...), III AUz (...),

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- II. zasądza od wnioskodawcy na rzecz organu rentowego 240 zł (dwieście czterdzieści) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 6 listopada 2015 r. zmienił wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 31 lipca 2014 r. i oddalił odwołanie Z. Ż., wniesione od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w W. z dnia 18 września 2012 r.

Sądy ustaliły, że wnioskodawca w okresie od 8 grudnia 1983 r. do 28 lutego 1989 r. pełnił służbę w Wydziale Łączności Komendy Wojewódzkiej Milicji Obywatelskiej - Wojewódzkiego Urzędu Spraw Wewnętrznych w K. na stanowisku milicjanta kuriera poczty specjalnej. W ocenie Sądu drugiej instancji służba tego

rodzaju mieści się w granicach wytyczonych przez art. 15b ust. 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 667 ze zm.) w związku z art. 2 ust. 1 pkt 5 i ust. 3 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1388 ze zm.).

Z rozstrzygnięciem Sądu drugiej instancji nie zgodził się wnioskodawca, w skardze kasacyjnej wskazał, że doszło do naruszenia:

- art. 2 ust. 1 pkt 5 i ust. 3 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnieniu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 r. oraz treści tych dokumentów (Dz.U. z 2007 r. Nr 63, poz. 425 z późn. zm.) w związku art. 15b ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz.U. z 2004 r. Nr 8, poz. 67 ze zm.);

- art. 15b ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. z 2004 r. Nr 8, poz. 67 ze zm.);

- art. 386 § 1 k.p.c., art. 385 k.p.c.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wnioskodawca podał, że:

- w orzecznictwie sądów występują rozbieżności w wykładni art. 2 ust. 1 pkt 5 i ust. 3 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnieniu informacji o

dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 r. oraz treści tych dokumentów (Dz.U. z 2007 r. Nr 63, poz. 425 z późn. zm.) w związku z art. 15b ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz.U. z 2004 r. Nr 8, poz. 67 ze zm.);

- w sprawie niniejszej występuje istotne zagadnienie prawne sprowadzające się do pytania czy osoba zatrudniona na stanowisku pomocniczym w Wydziale Łączności w Wojewódzkim Urzędzie Spraw Wewnętrznych w latach 1983-1990, może być uznana za osobę pełniącą służbę w organach bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 5 i ust. 3 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnieniu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 r. oraz treści tych dokumentów (Dz.U. z 2007 r. Nr 63, poz. 425 z późn. zm.);

- wniesiona skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, skoro Sąd drugiej instancji rażąco naruszył art. 233 k.p.c. uznając że Sąd Okręgowy nie miał podstaw do wszechstronnego badania materiału dowodowego w sprawie w tym dotyczącego charakteru wykonywanej przez odwołującego się pracy oraz art. 2 ust. 1 pkt 5 i ust. 3 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnieniu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944- 1990 r. oraz treści tych dokumentów (Dz.U. z 2007 r. Nr 63, poz. 425 z późn.zm.) poprzez uznanie że pełnienie służby w charakterze milicjanta kuriera poczty specjalnej w Wydziale Łączności WUSW stanowi o wykonywaniu pracy w organach bezpieczeństwa państwa skutkującą koniecznością obniżenia emerytury policyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zawiera podstaw uzasadniających jej przyjęcie do rozpoznania.

Zadania i funkcje Sądu Najwyższego zostały zadekretowane ustawowo. W art. 1 pkt. 1 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym wskazano, że jest on organem władzy sądowniczej, powołanym do sprawowania wymiaru

sprawiedliwości przez, po pierwsze, zapewnienie w ramach nadzoru zgodności z prawem oraz jednolitości orzecznictwa sądów powszechnych i wojskowych przez rozpoznawanie skarg kasacyjnych oraz innych środków odwoławczych, a po drugie, przez podejmowanie uchwał rozstrzygających zagadnienia prawne. Z zakresem tym korespondują ściśle przepisy regulujące dopuszczalność skargi kasacyjnej. Jej rozpoznanie merytoryczne jest możliwe tylko wówczas, gdy: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne; 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów; 3) zachodzi nieważność postępowania; 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Oznacza to, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, poza wymiarem indywidualnym, zdeterminowane jest interesem publicznym. Chodzi o to aby ujednolicać orzecznictwo sądów i rozstrzygać istotne zagadnienia prawne, a w wyjątkowych i ewidentnych przypadkach eliminować z obrotu prawnego rozstrzygnięcia jawnie obrażające obowiązujące prawo.

Potrzeba wyrażenia powyższych uwag stała się zrozumiała, jeśli weźmie się pod uwagę, że Sąd Najwyższy w określonej przez wnioskodawcę tematyce spełnił już swoje zadania. W uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 14 października 2015 r., III UZP 8/15, OSNP 2016 nr 4, poz. 47, stwierdził, że osoba, która pełniła w latach 1984-1990 służbę w Zarządzie Łączności Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Wydziałach Łączności Wojewódzkich Urzędów Spraw Wewnętrznych, jest osobą, która pełniła służbę w organach bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art. 15b ust. 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 667 ze zm.) w związku z art. 2 ust. 1 pkt 5 i ust. 3 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1388 ze zm.).

W rezultacie, po wydaniu przez Sąd Najwyższy uchwały w powiększonym składzie w trybie art. 60 ust. 1 ustawy o Sądzie Najwyższym, nieprzekonujące jest

twierdzenie wnioskodawcy, że w sprawie nadal istnieje zagadnienie prawne wymagające interwencji najwyższej instancji sądowej. Podobnie, nie można twierdzić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest uzasadnione rozbieżnymi orzeczeniami sądów powszechnych. Wymieniona uchwała uporządkowała omawianą kwestię, dając jasny sygnał dla sądów jak rozumieć wymienione przepisy. W rezultacie, ponowne roztrząsanie tego zagadnienia jest możliwe dopiero po pojawieniu się ważnych argumentów, których skarżący nie przedstawił. W tym kontekście trzeba przypomnieć, że przywołane w skardze kasacyjnej przepisy prawa materialnego nie czynią rozróżnienia na stanowiska „pomocnicze” i inne, zatem okoliczność czym zajmował się wnioskodawca w Wydziale Łączności jest prawnie obojętna.

W sprawie nie występuje też oczywista zasadność skargi kasacyjnej. Przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. musi wiązać się z konkretną podstawą skargi kasacyjnej. Skoro wnioskodawca nie zaskarżył wyroku Sądu drugiej instancji w zakresie art. 233 § 1 k.p.c., to skarga kasacyjna w tym zakresie nie może okazać się oczywiście uzasadniona. Niezależnie od tego, trzeba przypomnieć, że Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), a zatem zarzuty dotyczące oceny materiału dowodowego nie mogą uchodzić za oczywiście uzasadnione.

Z powyższych względów, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto według zasady z art. 98 § 1 k.p.c. i art. 99 k.p.c.

as